

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj), soudce Mgr. Alexandra Krysla a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **Ing. R. B.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlem Škroupova 18, 301 00 Plzeň

za účasti osob zúčastněných na řízení:

1) CETIN a.s.
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9

2) BB Czech s.r.o.
sídlem Roháčova 354, 407 11 Děčín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2020, č. j. PK-RR/1421/20,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2020, č. j. PK-RR/1421/20 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru stavebně správního (dále jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 27. 11. 2019, č. j. MMP/371263/19 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), kterým byla podle § 93 odst. 3 stavebního zákona prodloužena platnost územního rozhodnutí č. 5565 ze dne 21. 2. 2014, č. j. MMP/267611/13 týkající se stavby nazvané „Dešťová kanalizace a komunikace Valcha – část Sulkovská“ na pozemku st. parc. č. 378, parc. č. 2331/41, 2333/7, 2336/48, 2336/65, 2336/66, 2336/67, 2345/2, 2345/4, 2345/5, 2345/6, 2433, 2434/1, 2434/2, 2451/2, v katastrálním území Valcha.

II.

Žaloba

2. Žalobce má za to, že jak napadené rozhodnutí žalovaného tak i prvoinstanční rozhodnutí je v rozporu s ustanovením § 93 odst. 1 stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení platí, že územní rozhodnutí o umístění stavby, změněn využití území, změněn užívání stavby na území a o dělení nebo scelování pozemků platí 2 roky ode dne nabytí právní moci, nestanoví-li stavební úřad v odůvodněných případech lhůtu delší, nejdéle však 5 let. Z listin založených ve spise jakož i z jejich obsahu vyplývá, že rozhodnutí o umístění stavby „Dešťové kanalizace a komunikace Valcha-část Sulkovská“ bylo již několikrát prodloužováno a to jednak rozhodnutím prvoinstančního orgánu ze dne 21. 2. 2014 a dále rozhodnutím ze dne 2. 11. 2016, kterým byla platnost uvedeného územního rozhodnutí prodloužena do r. 2018. Posledním výše zmíněným rozhodnutím prvoinstančního orgánu ze dne 27. 11. 2019 byla platnost územního rozhodnutí prodloužena o 5 let ode dne právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobci tvrdí, že poslední rozhodnutí o prodloužení územního rozhodnutí o dobu 5-ti let není podle jejich názoru náležitě zdůvodněno, tak, aby bylo přesvědčivé.
3. Žalobce dále sděluje, že zásadním a hlavním argumentem, pro který podávali odvolání proti napadenému rozhodnutí žalovaného a pro který jej navrhuje zrušit je skutečnost, že se v místě dotčeném uvedeným územním rozhodnutím nacházejí zvláště chráněné druhy živočichů, především savců a to bobra evropského a veverky obecné, přičemž oba tyto druhy jsou ohrožené a jsou uvedeny v seznamu zvláště chráněných živočichů uvedených ve vyhl. č. 395/1992 Sb., což je prováděcí vyhláška k zák. č. 114/1992 Sb. O ochraně přírody a krajiny v platném znění. K uvedenému se váže i legislativa evropského společenství Směrnice 92/43/EHS. Žalobce namítal v podaném odvolání, že se významně změnila flora a fauna a že pro tyto účely bylo zadáno vypracování dokumentace, která hodnotí faunu a floru v dotčeném území, především v okolí Lučního potoka, který zde protéká. Žalovaný se s tím na str. 5/10 spodní odstavec vypořádal tak, že toto tvrzení nebylo doloženo žádným podkladem či návrhem na provedení důkazu a nejsou z něj žádné

výstupy či výstupy, které by podložilo uvedené tvrzení. K tomu žalobci sdělují, že v uvedeném řízení vystupoval i Odbor životního prostředí Magistrátu města Plzně, který se podle názoru žalobců nedostatečně uvedenou záležitostí zabýval, protože při troše pečlivosti namítané skutečnosti týkající se výskytu zvláště chráněných živočichů v dotčené lokalitě mohl zjistit sám, aniž na to žalobci upozorňovali. Jenže tento odbor je součástí Magistrátu města Plzně a jeho snahou bylo spíše vyhovět odboru stavebně správnímu MMP, který územní rozhodnutí vydal, než objektivně posoudit stav dotčeného území z hlediska ochrany přírody a krajiny. Neboli jednotlivé odbory Magistrátu města Plzně tvoří jeden jeho celek a těžko si lze představit, že by jeden odbor byl proti zájmům jiného odboru a dělal mu nějaké problémy. Tak jak již žalobce avizoval v podaném odvolání, skutečně bylo zadáno vypracování dokumentace k hodnocení vlivu závažného zásahu na zájmy ochrany přírody a krajiny dle § 67 zák.č. 114/1992 Sb. O ochraně přírody a krajiny, přičemž tato dokumentace je před dokončením a vypracovává ji Ing. Mgr. Michal Pravec, autorizovaná osoba k provádění biologického hodnocení ve smyslu výše citovaného ustanovení. Z výsledků, které jsou již žalobcům známy, bylo potvrzeno, že se v dotčeném území vyskytují výše zmíněné zvláště chráněné živočichové. Jakmile žalobci obdrží finální verzi této zprávy, předloží jí soudu pro účely správného a spravedlivého posouzení předmětné záležitosti. Žalobci v této souvislosti poukazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 74/2017-27 ze dne 8. 8. 2017 vztahující se k ustanovení § 93 odst. 3 zák. č. 183/2006 Sb. O územním plánování a stavebním řádu, ze kterého jednoznačně kromě jiného vyplývá (viz bod III. 4-tý odstavec), že stavební úřad musí v řízení o prodloužení územního rozhodnutí posoudit, zda se podmínky v území během uplynulé doby nezměnily natolik podstatně, že původní územní rozhodnutí či stavební povolení jim už neodpovídá. Typickým příkladem je zjištění výskytu chráněného živočicha v místě budované stavby v situaci, kdy vliv stavby na jeho vývoj nebyl v původním řízení brán v úvahu (viz též rozsudek NSS 4 As 232/2015-461). V takovém případě nemůže stavební úřad dobu platnosti původního rozhodnutí prodloužit a žádost zamítne. Bude-li mít stavebník zájem, musí projít novým procesem nového územního rozhodnutí či stavebního řízení.

III.

Vyjádrění žalovaného k žalobě

4. Podle názoru žalovaného nesplnil žalobce všechny podmínky pro žalobní legitimaci podle §65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (SŘS). Podle tohoto ustanovení má aktivní legitimaci k podání žaloby každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení. S ohledem na § 2 SŘS je zřejmé, že žalobci mohou být fyzické či právnické osoby, zpravidla účastníci správního řízení. Nezbytnou podmínkou pak je, aby žalobce tvrdil zkrácení ve svých subjektivních právech, a to ať už přímo či v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení. Požadavek zásahu do veřejných subjektivních práv žalobce je odrazem toho, že SŘS je svojí povahou „obrannou“ normou. Není normou „kontrolní“, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoli úkonu veřejné správy. Má zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. Žalobce byl účastníkem řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jako osoba, jejíž vlastnické nebo jiné věcné právo k

sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Žalobce by tedy mohl uplatňovat žalobní námitky k ochraně vlastnického nebo jiného věcného práva ke svým pozemkům a nemovitostem sousedícím s pozemky dotčenými územním rozhodnutím, jehož platnost byla napadeným rozhodnutím prodloužena. Žalobce ovšem uplatnil žalobní námitky týkající se ochrany zvláště chráněných druhů živočichů, kterou zajišťuje v ustanoveních § 48 a § 50 zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Ochrana zvláště chráněných druhů živočichů je veřejným zájmem, který zajišťují příslušné dotčené orgány, v tomto konkrétním případě odbor životního prostředí Magistrátu města Plzně. V průběhu územního řízení, které bylo ukončeno vydáním územního rozhodnutí čj. MMP/267611/13 ze dne 21. 2. 2014, vydal k projednávanému záměru odbor životního prostředí Magistrátu města Plzně dne 10. 8. 2009 vyjádření čj. OŽP/5342/09- Les, ve kterém je podle §76 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb. uvedeno, že realizací stavby dojde k zásahu do významných krajinných prvků č. 613 „Luční potok“, č. 711 „Čertův les“ a č. 612 „Les Lažíkov“, ale že vzhledem k charakteru a rozsahu zásahu není nutné žádat o závazné stanovisko MMP OŽP podle § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., neboť se nejedná o zásah, který by daný významný krajinný prvek poškodil, zničil či oslabil jeho ekologicko-stabilizační funkci. MMP OŽP se dále vyjádřil ke kácení dřevin rostoucích mimo les a uvedl, že s realizací uvedené investiční akce (dešťová kanalizace a komunikace-Valcha) souhlasí. Ze spisu k řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí vyplývá, že oznámení o zahájení tohoto řízení bylo doručeno odboru životního prostředí Magistrátu města Plzně, který v řízení žádné další vyjádření, závazné stanovisko ani výhradu neuplatnil. Na žádost stavebního úřadu se odbor životního prostředí dne 1. 11. 2019 pod čj. MMP/327101/19 vyjádřil k námitce žalobce týkající se výrazné změny fauny a flóry v lokalitě Plzeň - Valcha podél Lučního potoka a uvedl, že není blíže rozvedeno, v jakém rozsahu a v jakém časovém období mělo ke změně dojít, že v tomto smyslu není námitka dostatečně určitá a nelze se k ní relevantně vyjádřit. Z výše uvedených skutečností podle názoru žalovaného vyplývá, že ochrana veřejného zájmu na úseku ochrany přírody a krajiny byla zajištěna příslušným dotčeným orgánem a že žalobce neuplatnil žádnou žalobní námitku, ve které by tvrdil zkrácení ve svých subjektivních právech, a to ať už přímo či v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení.

IV.

Replika žalobce

5. Žalobce má po prostudování stanoviska žalovaného za to, že vlastní rozhodnutí o prodloužení platnosti ÚR vedené MMP a odvolací řízení provedené KÚ Plzeňského kraje jsou nesprávné a nezákonné. Předmětné vyjádření neobsahuje žádné konkrétní vyjádření k námitce nedostatečného zdůvodnění žádosti. Co se týká námitky, že se, změnily podmínky v předmětném území, kde žalobce uvedl výskyt chráněných živočichů, je všeobecně známo, že bobří hráze a přehrady mohou způsobovat ekonomické škody pozemcům a na dřevinách. Žalobce má za to, že skutečnost, že se do dešťové kanalizace připojuje i prostor masivní výstavby „Nová Valcha“, která nebyla v původním rozhodnutí uvedena. Dnes však již se toto připouští s tím, že půjde pouze o připojení do stávajícího plánovaného řadu. Tím, se zcela zásadně změní množství a charakter vod, které budou vypouštěny do Lučního potoka. Své tvrzení dokládá žalobce smlouvou města s developerem „Nová Valcha“, zveřejněnou v registru smluv. Tím, se neúměrně zvýší množství vody přitékající do Lučního potoka, nemluvě o kvalitě vypouštěné vody, která

již bude obsahovat i splachy z nových komunikací. To v kombinaci s reálným předpokladem tvorby hrází na Lučním potoce. Ovlivní pozemky, které nejsou zahrnuty ve stávajícím prodlužovaném územním rozhodnutí. Zcela zásadně žalobce nesouhlasí s tvrzení žalovaného je to, že hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných práv a že žalobce by tedy mohl uplatňovat žalobní námitky k ochraně vlastnického práva ke svým pozemkům a nemovitostem sousedícím s pozemky dotčenými územním rozhodnutím, jehož platnost byla napadeným rozhodnutím prodloužena, a že žalobce nesplnil podmínky pro žalobní legitimaci. K tomuto bodu žalobce uvádí, že je vlastníkem pozemků dotčených výše uvedeným rozhodnutím a tak nevidí důvod, proč bych se nemohl proti němu bránit podanou žalobou. Souhlasí s tím, že správní řízení nemá funkci kontroly úkonu veřejné správy, a to pouze za předpokladu, že veřejná správa fungovala tak jak má. Ale v tomto případě žalovaný řádně odvolání žalobce nepřezkoumal, naopak svým formalismem stvrdil nesprávné a nezákonné rozhodnutí MMP. Navíc vlastně nyní tvrdí, že nelze soudně přezkoumat jakýkoliv úkon veřejné správy. Jako nezákonné považují skutečnost, že správní orgán nepostupoval v souladu se stavebním zákonem a nesprávně vyhodnotil skutečnosti, zda a jak se změnila podmínky v předmětném území s výsledkem, že se od vydání ÚR podmínky v území nezměnily. K tomu žalobce dokládá snímky map zachycující změny v území. Máme za to, že se podmínky v území změnila, a že se navíc i změnil i rozsah plánovaných prací, „sám stavebník jistě změny připouští a uvádí, že změny budou řešeny změnou původního rozhodnutí. K tomu žalobce uvádí, že nikde není uvedeno, o jaké změny by mělo jít, tím si dle názoru žalobce otvírá Město Plzeň zcela neomezené možnosti pro změny, které jsou již dnes známé, a nebylo o ně dosud požádáno. Žalobce se domnívá, a to na základě stávající judikatury, že má námitka směřující k nedostatečnému zdůvodnění žádosti dostatečně odůvodňují oprávněnost podání správní žaloby, kterou se domáhá zrušení rozhodnutí o prodloužení platnosti ÚR. Žalobce má za to, že v tomto případě, kdy již dochází k opětovnému prodloužení platnosti, bez dostatečného zdůvodnění v sobě nese prvky nepřipustné libovůle. I předchozí prodloužení platnosti rozhodnutí bylo pouze formální, nebylo také řádně zdůvodněné a neuvedlo žádnou skutečnost, že záměr bude v přiměřené době realizován. Výsledkem je skutečnost, že bylo opětovně žádáno o prodloužení platnosti. Žalobce uvedl, že vyjádření města k podanému odvolání ze dne 14. 1. 2020 neobsahuje žádné vyjádření k námitce nedostatečného zdůvodnění podané žádosti. Vyjádření žalovaného ze dne 21. 7. 2020 taktéž neobsahuje žádné vyjádření k této skutečnosti. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje obsahuje tento jejich názor“ „Žádost o prodloužení platnosti územního rozhodnutí byla stavebníkem zdůvodněna: Časovou náročností dopracování změnové dokumentace stavby DÚR s doplněním objektů, které nebyly předmětem původního rozhodnutí, což je podle názoru odvolacího orgánu zcela dostačující, ale dle názoru žalobce tomu tak není. Žalobce na podporu své argumentace citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu vydaný ve věci sp. zn. 2 AS 26/2017.

V.

Vyjádření OZNŘ

6. OZNŘ č. 2 uvedla, že se ztotožňuje s podanou žalobou a souhlasí s jejím odůvodněním, souhlasí i s následným vyjádřením žalobce. OZNŘ č. 2 má za to, že při novém řízení o vydání územního rozhodnutí budou řádně zhodnoceny poměry na lokalitě a zapracovány změny oproti původnímu územnímu rozhodnutí. A že rozhodnutí bude respektovat oprávněné zájmy všech účastníků řízení. Napadené rozhodnutí nechrání oprávněné zájmy

OZNŘ č. 2 a ani zájmy ostatních vlastníků pozemků v blízkosti Lučního potoka. Řízení bylo zahájeno na základě prostého dopisu, o kterém vlastně není jasné, kdo ho podal. Zda OIMP nebo na základě neplatné plné moci ing. G. Ani korespondence stavebního úřadu v tomto neměla jasno, na což ukazují adresy v rozdělovnících na spisech zasílaných v rámci řízení. Zdůvodnění je podle nás opravdu nedostatečné, nedošlo ani ke zhodnocení jaké kroky učinil žadatel v rámci předchozího prodloužení. Ani v rámci odvolacího řízení se k námitce nedostatečného zdůvodnění žadatel nevyjádřil a toto i naše tvrzení nerozporoval. Důvody, proč bylo zahájeno řízení až po cca 9 měsících po obdržení „Žádosti“ si OZNŘ č. 2 neumí odůvodnit. Neumí si ani vysvětlit, jak je možné, že jediné existující paré projektové dokumentace na stavebním úřadu bylo v průběhu zapůjčeno žadateli mimo prostory stavebního úřadu. U řízení a rozhodnutí podle názoru OZNŘ č. 2, že převažovaly zájmy nad prodloužením jeho platnosti, než nad jeho řádným a zákonným vedením. Jednání proběhlo za přítomnosti pověřeného zaměstnance žalovaného, který setrval na své dosavadní argumentaci. Zástupce žalobkyně k jednání nedorazil.

VI.

Posouzení věci soudem

7. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích včas uplatněných žalobních bodů.

VII.

Rozhodnutí soudu

8. Žaloba není důvodná.
9. Úvodem je nezbytné konstatovat, že soud se neztotožnil s tvrzením žalovaného obsaženém ve vyjádření k žalobě, podle něhož žalobce není aktivně legitimován k podání žaloby ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního, neboť napadeným rozhodnutím nebyl dotčen na svých veřejných subjektivních právech. Žalovaný se konkrétně mylí, pokud dovozuje, že *„žalobní námitky týkající se ochrany zvláště chráněných živočichů“* se nedotýkají vlastnických, resp. jiných věcných práv žalobce. Je třeba si uvědomit, že potenciální zásah napadeného rozhodnutí do právní sféry žalobce je na první pohled zjevný z obsahu žalobních tvrzení, neboť stav životního prostředí v bezprostředním sousedství žalobcovi nemovitosti je bezpochyby způsobilý ovlivnit kvalitu realizace jeho vlastnických práv. V tomto směru proto nebylo nezbytně nutné, aby žalobce v žalobě dotčení své právní sféry blíže specifikoval.
10. Pokud se však jedná o klíčovou žalobní námitku opírající se o tvrzení, že správní rozhodnutí jsou nezákonná, neboť při prodloužení platnosti územního rozhodnutí ve smyslu 93 odst. 3 stavebního zákona nebyla zohledněna zásadní změna v území spočívající v tom, že po vydání územního rozhodnutí, jehož platnost byla prvoinstančním rozhodnutím prodloužena, se v řešeném území začaly vyskytovat zvláště chráněné druhy živočichů – konkrétně bobr evropský a veverka obecná, pak soud s touto žalobní argumentací nesouhlasí.
11. Soud předesílá, že se v obecné rovině plně souhlasí se závěry žalobcem odkazované

judikatury kasačního soudu, kterou lze shrnout v tom směru, že zásadní změny podmínek v území jsou hlediskem, které musí stavební úřad brát při prodlužování doby platnosti územních rozhodnutí v úvahu. K této výchozí premise soud dodává, že právě proto stavební úřad v tomto typu řízení oslovuje dotčené orgány. Ty by jej měly na základě jeho výzvy upozornit, že určitá změna podmínek je natolik závažná, že jejich původní závazné stanovisko již není aktuální, neboť veřejný zájem, který dotčený orgán chrání, může být zasažen v podstatně větší míře či jinak, než tomu bylo v době umísťování stavby.

12. V nyní projednávané věci prvoinstanční orgán výše naznačeným způsobem postupoval a dotčený orgán – odbor životního prostředí oslovil, ten však žádné skutečnosti zakládající změnu v území, která by bránila v realizaci záměru, neuvedl. Soud nemá v konkrétním případě žádných výhrad ani proti značné obecnosti závazného stanoviska. Je třeba si totiž uvědomit, že v průběhu správního řízení, konkrétně ve vyjádření ze dne 20. 9. 2019, se žalobce omezil na pouhé konstatování, že „výrazně se změnila flora a fauna podél Lučního potoka“, aniž by dané tvrzení dále jakkoliv blíže specifikoval - žalobce ani neuvedl, jakých živočichů by se změna měla týkat, v čem konkrétně spočívá či jak se projevuje, proto podle mínění soudu nelze vyčítat dotčenému orgánu, že ve věci neprováděl rozsáhlá šetření a toliko obecně uvedl, že ke změně v území nedošlo.
13. Na právě uvedeném závěru soudu nemůže nic změnit doložení důkazních prostředků v rámci soudního řízení správního (včetně listiny označené jako „Hodnocení vlivu závažného zásahu na zájmy ochrany přírody a krajiny“). Soud dané důkazy neprovedl, neboť ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. platí, že „při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.“
14. Soud nemohl shledat důvodnou ani polemiku žalobce týkající se jím tvrzeného liknavého postupu dotčeného orgánu z důvodu jeho institucionálního propojení s prvoinstančním orgánem. V rámci správního řízení nevyšlo najevo nic, co by tuto argumentační linii podporovalo. Jak již bylo uvedeno shora, obecná forma reakce dotčeného orgánu byla v nyní projednávané věci přípustná, neboť reagovala na stejně povrchní tvrzení žalobce.
15. Žaloby soud shledal nedůvodnými, proto je podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VIII.

Náklady řízení

16. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož se však žalovaný práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal, rozhodl soud, že právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků nepřísluší.
17. Osobám zúčastněným na řízení rovněž nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud neuložil povinnost, v souvislosti s níž by jim jakékoli náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 31. ledna 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.